

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **JUDr. Ľ. B.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P. M., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **Ing. K. S.**, bývajúcemu v B., **o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy a o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 7 C 281/2011, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. mája 2012 sp. zn. 14 Co 194/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Malacky uznesením z 9. januára 2012 č.k. 7 C 281/2011-67 nariadil predbežné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťami evidovanými Katastrálnym úradom Bratislava, Správa katastra M. pre okres M., obec B. na liste vlastníctva č. X., ako parcely registra „C“ nachádzajúce sa v katastrálnom území B., a to s pozemkami parc. č. X/1. – orná pôda o výmere 3296 m², parc. č. X/61. – orná pôda o výmere 1394 m², parc. č. X/138. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 414 m², so stavbou (rodinný dom) súpisné číslo X., postavenej na parcele číslo X/138., najmä mu zakázal tieto pozemky scudziť, zriadiť k nim vecné bremeno, zaťažiť ich právami tretích osôb s vecnoprávnymi účinkami, prenajímať ich a nakladať s nimi v rozsahu presahujúcom obvyklú správu majetku. Súd z listinných dôkazov zistil, že žalobkyňa 9. februára 2010 ako postupník a spoločnosť S., s.r.o., zastúpená konateľom Mgr. K. S.

(postupca) uzavrela zmluvu o postúpení pohľadávok z P. (P.), ktorou uvedená spoločnosť postúpila práva z P. a tieto zároveň previedla indosamentom na žalobkyňu ako postupníka. Žalobkyňa v zmysle čl. 4.5 Zmluvy uzavrela s touto spoločnosťou Dohodu o vyplňovacom práve k blankozmenke za účelom zabezpečenia všetkých svojich pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy, ktorou sa spoločnosť S., s.r.o. zastúpená konateľom Mgr. K. S. zaviazal k vystaveniu vlastnej blankozmenky na rad žalobkyne, na uvedenej zmenke mal byť v zmysle čl. 1 bod 1.2 ako zmenkový ručiteľ uvedený Mgr. K. S.. Žalobkyňa 27. mája 2010 v súlade s čl. 5 zmluvy vyzvala uvedenú spoločnosť na predčasné splatenie P., ktorá sa zaviazala k spätnému odkúpeniu predmetných P. od žalobkyne na základe zmluvy o postúpení práv a pohľadávok P. z 20. októbra 2010 a v ten istý deň vystavila vlastnú zmenku, ktorou ako zmenkový dlžník prevzala záväzok zaplatiť žalobkyni ako zmenkovej veriteľke sumu 500 000 €. Na zmenke sa nachádza doložka „PER AVAL“ s podpisom Mgr. K. S., ktorý v zmysle notárskej zápisnice ako zmenkový ručiteľ uznal dlh vo výške 500 000 € čo do výšky i dôvodu voči žalobkyni a vyhlásil, že po uplynutí lehoty na plnenie upokojí pohľadávku žalobkyne v lehote najneskôr do 15. decembra 2010, ak pohľadávku neupokojí priamo dlžník, t.j. spoločnosť S., s.r.o. Žalobkyňa za okolnosť odôvodňujúcu obavu, že neskorší výkon rozhodnutia by bol ohrozený, označila skutočnosť, že dlžník realizuje momentálne svoje podnikateľské aktivity prostredníctvom tretích osôb, najčastejšie prostredníctvom žalovaného alebo prostredníctvom právnických osôb, ktoré sú s ním osobne alebo majetkovo prepojené a tiež aj existenciu dlhov voči viacerým subjektom. Okrem uskutočnenia ukrajujúceho právneho úkonu, t.j. darovania nehnuteľnosti žalovanému (vyslovenia neúčinnosti tohto úkonu sa žalobkyňa domáha v danej veci), vykonanému bez súhlasu záložného veriteľa (V.), došlo aj k prevodom obchodných podielov vo vlastníctve dlžníka, ide o spoločnosti I., s.r.o. P., s.r.o. Na základe uvedených argumentov žalobkyne a predložených listinných dôkazov súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobkyňa osvedčila danosť nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, preto návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného uznesením z 28. mája 2012 sp. zn. 14 Co 194/2012 napadnuté uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a listinných dôkazov založených v spise dospel k záveru, že súd prvého stupňa pri posudzovaní splnenia podmienok na nariadenie predbežného opatrenia nezohľadnil, či je splnená najpodstatnejšia podmienka pre jeho nariadenie, a to, či bez okamžitého zásahu súdu reálne hrozí žalobkyni bezprostredná ujma v podobe zmarenia budúceho výkonu

súdneho rozhodnutia. Zo zisteného skutkového stavu nevyplýva, že by žalobkyňa predložila súdu spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia dôkaz, ktorým by osvedčila konanie žalovaného preukazujúce jeho úmysel ďalej nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami takým spôsobom (scudzit', resp. zaťažiť ich právami tretích osôb a pod.), v dôsledku ktorého by jej hrozila bezprostredná ujma. Podľa názoru súdu skutočnosť, že dlžník (v danom prípade nie je zhodný so subjektom, voči ktorému predbežné opatrenie smeruje) má dlhy aj voči iným veriteľom, sama osebe nezakladá dôvod na nariadenie predbežného opatrenia, aj keď takýto stav nepochybne sťažuje vymožitelnosť pohľadávky. V konaní bolo tiež zistené, že na predmetnej nehnuteľnosti je zriadené záložné právo v prospech V., čo predpokladá, že k prevodu nehnuteľností môže dôjsť len so súhlasom záložného veriteľa, ktorú skutočnosť musí príslušná správa katastra v zmysle § 31 ods. 1 zák. č. 162/1995 Zb. o katastri nehnuteľností preskúmať. Odvolací súd tiež zdôraznil, že žalobkyňa mohla v súvislosti s konaním vo veci samej podať návrh na zápis poznámky podľa § 38 zákona o katastri nehnuteľností, keďže poznámky obmedzujú oprávnenie vlastníka nakladať s nehnuteľnosťou, alebo informujú o nehnuteľnosti alebo o práve k nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia, preto napadnuté uznesenie podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že návrh žalobkyne zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Podľa jej názoru k tejto procesnej vade došlo v dôsledku nepreskúmateľnosti uznesenia odvolacieho súdu pre nedostatok dôvodov. Namietala tiež nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd patrí medzi základné zásady civilného procesu. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jedným z týchto princípov, predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a zároveň vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia podľa § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodniť tam uvedeným spôsobom. Právo účastníka konania na odôvodnenie rozhodnutia rešpektuje aj ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu (viď nález ÚS z 19. júna 2008 sp. zn. I. Ú 243/07). V prípade,

keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, také rozhodnutie je v rozpore v čl. 46 ods. 1 Ústavy, či čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na vyššie uvedené závery ústavného súdu odkazuje aj odborná publikácia Občiansky súdny poriadok, I. diel, Komentár, V. aktualizované vydanie, autori: JUDr. Jaroslav Krajčo a kolektív, ktorá na strane 915 tiež uvádza „Druhý názor nepreskúmateľnosť rozhodnutia považuje za porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto názoru povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania okrem odopretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom, odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom. Z hľadiska argumentácie toho-ktorého názoru treba vo všeobecnosti uviesť, že právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), neznamená to však povinnosť súdu sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberať všetkými skutočnosťami tvrdenými účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) a účastníkovi musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery ním namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach“. Podľa názoru dovolateľky odôvodnenie druhostupňového rozhodnutia neobsahuje jasné a výstižné vysvetlenie, ktoré skutočnosti odvolací súd považoval za preukázané a ktoré nie, absentuje tiež uvedenie dôkazov, z ktorých odvolací súd vychádzal pri rozhodovaní a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odvolací súd bez uvedenia konkrétnych skutkových okolností prejednávanej veci uvádza svoj právny názor, ktorým je údajné nezohľadnenie splnenia najpodstatnejšej podmienky pre nariadenia predbežného opatrenia súdom prvého stupňa. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spôsobená vadami jeho odôvodnenia zakladá prípustnosť podania dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň je dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. V ďalšej časti dovolania žalobkyňa uvádza podrobné dôvody, so zreteľom na ktoré zastáva názor, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom

posúdení veci. Nesprávnosť napadnutého rozhodnutia spočíva najmä v tom, že odvolací súd pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia nezohľadnil riadne zistený skutkový stav vyplývajúci z predložených listinných dôkazov, t.j. majetkovú a osobnú prepojenosť žalovaného s priamym dlžníkom žalobcu – Mgr. K. S. (ktorý sa svojho majetku preukázateľne zbavuje), konanie v zhode s ním, neudržateľnosť tvrdení žalovaného vo vzťahu k dôvodnosti odporovacej žaloby žalobkyne a vo vzťahu k dôvodom bezodplatného prevodu majetku (sporných nehnuteľností) z priameho dlžníka žalobcu – Mgr. K. S. na svojho, otca t.j. žalovaného. Pri posudzovaní naplnenia podmienok pre nariadenie predbežného opatrenie nie je možné formalisticky (bez ďalšieho) skúmať len konanie a skutočnosti týkajúce sa iba osoby žalovaného bez vzťahu k osobe priameho dlžníka žalovaného – Mgr. K. S., ktorý sa preukázateľne svojho majetku zbavuje a robí postupné kroky k zániku svojej účasti v obchodných spoločnostiach, v ktorých len donedávna figuroval ako štatutárny orgán alebo spoločník. Pojem „nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy“ zakotvený v § 75 ods. 2 O.s.p. nemožno vykladať reštriktívne a najmä bez prihliadnutia na iné preukázané skutočnosti, ktoré majú negatívny vplyv na majetkové pomery žalovaného. Z uvedených dôvodov žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný písomné vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia.

V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu

odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia, ak ide (o.i.) o uznesenie o predbežnom opatrení. V danej veci prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia je priamo vylúčená ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p. Z týchto dôvodov prípustnosť dovolania žalobkyne proti uzneseniu odvolacieho súdu nemožno vyvodit' z § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania žalobkyne by prichádzala do úvahy len ak by v konaní došlo k niektorej zo závažných procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Povinnosť odvolacieho súdu skúmať, či nedošlo k vade tejto povahy, vyplýva z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobkyne preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či žalobkyňa bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by v konaní pred súdmi nižších stupňov došlo k takej procesnej vade, ktorá by žalobkyňi znemožnila realizáciu jej procesných oprávnení.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je tiež právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama osebe (pri inak správnom rozhodnutí) nemusí (ale) disponovať potrebnou ústavnoprávnu intenzitou smerujúcou k porušeniu označených práv (III. ÚS 228/06, I. ÚS 53/10, III. ÚS 99/08).

Vzhľadom na námietky žalobkyne bolo v tomto dovolacom konaní potrebné zaujať právne závery o tom, či (prípadné) nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo či má za následok procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O.s.p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu (až) vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď § 237 O.s.p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (tzv. „iné vady“) považuje – na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O.s.p. – (len) za relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), pričom ale vady tejto povahy prípustnosť dovolania nezakladajú.

Na posúdenie prípustnosti dovolania – aj z aspektov § 237 písm. f/ O.s.p. – je zásadne príslušný dovolací súd (viď IV. ÚS 238/07). Na základe uznesenia občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu bol v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) ako judikát R 111/1998 uverejnený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, z ktorého vyplýva, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednáwanej veci a dovolací súd ani v danom prípade nemá dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý rozhoduje v tejto veci, pri doterajšom rozhodovaní vždy dôsledne zastával názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 138/2010, 3 Cdo 49/2011). Zdôrazňuje, že právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu

nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania vyplýva aj z rozhodnutí ďalších senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 2 M Cdo 18/2008, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 290/2008 a 7 Cdo 109/2011).

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že dovolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobkyne, že prípadné nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu zakladajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.; tieto nedostatky by mohli napĺňať dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorý ale prípustnosť dovolania sám osebe nezakladá.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľke s ňou namietaných dôvodov odňatá možnosť konať pred súdom, a preto prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodit' ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobkyňa tiež namieta, že odvolací súd dospel k záverom obsiahnutým v odôvodnení rozhodnutia bez hlbšieho posúdenia jej právnych a skutkových tvrdení a bez riadneho vyhodnotenia ňou predložených dôkazov. K tomu dovolací súd dodáva, že nesprávnosť hodnotenia dôkazov nie je dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (R 42/1993). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

Z dovolania vyplýva aj názor dovolateľky, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods 2 písm. c/ O.s.p.). Právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť len procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Keďže žalobkyňa tento dovolací dôvod uplatnila v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd

podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Názor, že nesprávne právne posúdenie veci nie je procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď tiež R 43/2003 a R 54/2012), je zastávaný všetkými senátmi občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pričom sa nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na priznanie náhrady týchto trov (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. februára 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková